

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **J. R., L.**, so sídlom v Ž., bývajúcej v Ž., zastúpenej JUDr. M. P., advokátkou, s.r.o. v Ž., proti žalovanej **Slovenskej republike – Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Levice pod sp.zn. 7 C 47/2008, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 17. augusta 2010, sp.zn. 6 Co 85/2010, takto

r o z h o d o l :

O d m i e t a dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 17. augusta 2010 sp.zn. 6 Co 85/2010.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Levice rozsudkom z 3. februára 2010 č.k. 7 C 47/2008-192 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia 260 505,74 € s 8,5 % ročnými úrokmi z omeškania od 1. mája 2008 do zaplatenia ako náhrady škody, ktorá jej bola spôsobená nesprávnym úradným postupom polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach. Polícia po podaní trestného oznámenia vo veci vôbec nekonala, resp. konala nedostatočne a v rozpore so zákonom neurobila zákrok potrebný na odvrátenie hrozacej škody. O trovách konania súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Dospel k záveru, že tvrdenie žalobkyne o tom, že Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Levice nemalo záujem vo veci konať, že príslušní policajti porušili svoje zákonné povinnosti a týmto porušením jej v dôsledku nečinnosti vznikla škoda spôsobená nesprávnym úradným postupom, nie je pravdivé. Súd nevzhladol na základe vykonaného dokazovania, aby došlo k nesprávosti postupu zo strany policajného orgánu. Od začiatku vyšetrovania došlo

k pochybnostiam o tom, kto je vlastníkom veľkokapacitných nádrží a nebolo zrejmé, či ide o hnutel'ný alebo nehnuteľný majetok.

Krajský súd v Nitre rozsudkom zo 17. augusta 2010 sp.zn. 6 Co 85/2010 na odvolanie žalobkyne rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Uviedol, že vo veci bolo nepochybne preukázané, že po podaní trestného oznámenia manželom žalobkyne bolo 22. februára 2007 vydané uznesenie o začatí trestného stíhania. Príslušným vyšetrovateľom boli vykonané prvotné úkony a to ohliadky miesta činu, fotodokumentácia miesta činu. Vyšetrovateľ následne zabezpečoval dôkazné prostriedky, listinné dôkazy, výsluchy svedkov, poškodenej a pod. Nemožno sa jednoznačne stotožniť s tvrdením žalobkyne, že neboli pochybnosti o tom, kto je vlastníkom veľkokapacitných nádrží. Prebiehalo predsa súdne konanie o vydanie nehnuteľných vecí a až po právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Levice z 22. februára 2007 č.k. 14 C 151/2006-65, t.j. 20. júna 2007 bolo zrejmé, že žalovaný – spoločnosť E. je povinný vydať žalobkyni J. R. hnutel'né veci, ktoré vydražila v exekučnom konaní na Exekútorskom úrade JUDr. V. K.. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci tak, ako to vykonal súd prvého stupňa. V konaní nebolo preukázané, že by policajný orgán nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, neboli zistené zbytočné priet'ahy ani iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov žalobkyne. Rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. O náhrade trov odvolacieho konania nerozhodol, keďže súd prvého stupňa doposiaľ nerozhodol o náhrade trov konania.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalobkyňa. Jeho prípustnosť odvodzovala od ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p., navrhla rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, prípadne zmeniť rozsudok odvolacieho súdu a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Dovolanie odôvodnila v zmysle ustanovenia § 241 ods. 1 písm.a/ O.s.p., pretože v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 písm.f/ O.s.p. – žalobkyni bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom a taktiež v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm.b/, c/ O.s.p., pretože konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa názoru dovolateľky dovolací súd porušil jej právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Vec prejednal a rozhodol v jej neprítomnosti napriek skutkovej a právnej zložitosti veci, nenariadil pojednávanie, hoci si to vyžadoval dôležitý

verejný záujem. Žaloba totiž smerovala voči Slovenskej republike – Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky za nezákonný postup orgánu verejnej moci – Policajného zboru Slovenskej republiky a jeho príslušníkov, existoval na nariadenie pojednávania dôležitý verejný záujem. Dovolateľka taktiež považuje napadnuté rozhodnutie za nepresvedčivé, nedostatočne odôvodnené, súd nevyhodnotil celý rad žalobkyňou tvrdených a ňou uvádzaných skutočností, nevykonala všetky dôkazy navrhnuté žalobkyňou a o tomto nerozhodol. Postup policajtov bol v rozpore so zákonom, nikto totiž nebol oprávnený pochybovať o tom, že žalobkyňa je vlastníčkou hnutelných vecí tvoriacich predmet sporu.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasl. O.s.p. možno napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 237 písm.a/ až g/ O.s.p., a proti rozsudku odvolacieho súdu je prípustné ešte aj v prípadoch uvedených v ustanovení § 238 O.s.p.

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom nevyslovil prípustnosť dovolania a nešlo ani o prípad, že by sa odvolací súd v tejto veci odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu. Keďže dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa citovaného zákonného ustanovenia nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku, ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou

zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p. ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonnom ustanovení skutočne trpí.

So zreteľom na žalobkyňou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľky, že v prejednávanej veci jej postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závažný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

K odňatiu možnosti žalobkyne konať pred súdom malo podľa jej názoru dôjsť tým, že odvolací súd vo veci nenariadil pojednávanie, hoci existoval na nariadenie pojednávania dôležitý verejný záujem, lebo žalovanou bola Slovenská republika – Ministerstvo vnútra.

Z dikcie ustanovenia § 214 ods. 1 písm.a/, b/, c/ O.s.p. vyplýva, že bez pojednávania nemôže odvolací súd meritórne rozhodnúť veci, ak

- zistí, že je potrebné na účely správneho zistenia skutkového stavu vykonať (zopakovať) dôkazy,
- súd prvého stupňa rozhodol bez pojednávania,
- to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

V predmetnej veci je zrejmé, že odvolací súd mal za to, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a teda nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, v predmetnej veci súd prvého stupňa rozhodol na pojednávaní a nejde tu ani o verejný záujem, keďže nejde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb,

napr. spory týkajúce sa územného celku sídliska a pod. Dohovor o ľudských právach a základných slobodách nevyžaduje a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno vysledovať, že by sa malo na všetkých súdnych inštanciách pojednávanie vykonávať verejne. Ak teda rozhodoval súd prvého stupňa na pojednávaní odvolací súd v zásade nemusí nariadiť pojednávanie. Odvolací súd však vždy môže nariadiť pojednávanie, ak to považuje za potrebné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že odvolací súd postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ prejednal odvolanie proti rozhodnutiu prvostupňového súdu vo veci samej 17. augusta 2010 bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Postup odvolacieho súdu nemal za následok odňatie možnosti žalobkyne konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p. Nedošlo k znemožneniu realizácie jej procesných práv, priznaných jej v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Dovolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že za postup súdu odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, nie je možné považovať postup súdu v súlade s príslušnými procesnými ustanoveniami. Nedošlo preto k závadnému procesnému postupu súdu, ktorým by sa žalobkyni znemožnila realizácia jej procesných práv, priznaných jej v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jej práv a právom chránených záujmov v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm.b/, c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd

ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Pokiaľ ide o námietku žalobkyne, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že inou vadou konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Iná vada konania je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V zmysle § 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde). Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p. (dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. apríla 2011

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : J. Uhlířová